

GÖDÖLLŐI IRODALMI DÍJ 2022 – PRÓZA KATEGÓRIA – 1. DÍJ

Kiss Gabriella: Valaki dolga

Megint késett, ahogy mindig késett, pedig ez volt a negyedik alkalom, hogy találkoztunk. Nem igaz, az első alkalommal én is késtem, szándékosan, hogy ne legyek ott időben a téren, sőt hogy legyen időm megnézni őt, hogy akkor voltaképp akarok-e vele találkozni, ismerkedni, vagy inkább hazamegyek vagy valamerre. Így értünk oda egyszerre a térre, és nem volt lehetőségem megnézni magamnak titokban, hát megnéztem magamnak később, a latte felett, és megbeszéltük, hogy találkozzunk máskor is.

A második alkalommal csak ő késett, sokat. Megalázottan várokoltam, régen feladva, hogy megérkezik, csak azért maradtam, hogy úgy tűnjön, igazából nem is várok senkit, hanem én így múlatom az időt, itt ütöm el, a téren, de persze kinek is tűnt volna így, senki nem fordított rám figyelmet. Végül befutott, és habár szabadkozott, de közben nevetett, és levegő után kapkodva, darabokban mondta el, hogy mennyire örül, hogy megvártam, tudta, hogy még itt leszek, és nevetni fogok, de nem volt más választása, ott kellett egy kicsit maradnia abban a kis parkban, ahol rigók élnek többek között, és most hagyták el a fészket a kicsik, akik csak ugrálnak a fűben, mert nemrég nyírtak fűvet, és most előbukkannak a giliszták, a férgek, és alaposan becsipegethetnek a fiókák, de repülni még nem vagy csak alig, és ő csak egy percet akart gyönyörködni, de akkor vette észre az öreg macskát, aki arrafelé settenkedett, és hát kénytelen volt leülni kicsit, elijeszteni hol a fiókákat, hol a viharvert öreg kandúrt, de így mindenkinek jutott idő, élelem, és végül úgy jött el, hogy az öreg kandúr elunta előbb, és dolgavégezetlen elsettenkedett másfelé. Ez történt. Én pedig tényleg nevettem, hogy ne sajogjon annyira az a várakozás a téren, ahol senki nem fordított rám figyelmet, mert ha így tette volna, meglátja a megalázottságom, és megszán, jobb volt nevetni, hogy ez tulajdonképpen semmiség. És valahol szerettem is azokat a rigókat, mert láttam, hogy mennyire jó a szíve, és van benne valami ártatlanság, amitől megilletődtem. És utána már könnyű volt, hiszen már nevtünk, és csapongtunk a témák között, és néha nagyokat hallgattunk, de az is jó volt, könnyű hallgatás, majd megegyeztünk abban, hogy akkor megint találkozunk, és megcsókol.

Harmadjára azért vártam meg, mert tudtam, hogy jön, csak késik, ennyire sokat, igen, és a megalázottságomból lassan düh formálódott, nem is düh, duzzogás, és azt akartam, hogy ezt lássa, így megvártam, de úgy érkezett, mint akiben semmi kétség, hogy ott vagyok, a szemét forgatta, viccesen grimaszolt, hogy ezt hallgassam meg, mindent érteni fogok, mert abban a parkban csak egy percre ült le, és nézte a kövér kis rigókat, és amikor újra előbukkant a viharvert kandúr, akkor ő megakadt, hogy vajon ő helyesen járt el, amikor először felügyelte a kisrigókat, vagy ő keresztüllépett valamiféle renden, mert annak a kandúrnak meg kell kergetnie a kicsiket, hogy erősebbek legyenek, és talán el is kellene kapnia némelyiket, hogy a gyengébbeknek már most, egy gyors harapással vagy a hosszabb, de még mindig egészen gyors, macskanyál okozta fertőzéssel kell elszámolnia, nem pedig a lassú éhenhalással az ügyesebbek mellett télen, vagy netán a fiókái mellett, azokat is halálra hagyva, hát ezt megérthetem, hogy nehéz így látni, mi is a rend, mit kellene tenni, és ő most nézte a macskát, és hagyta, hadd ugorjon közelebb, és a rigócskák is ügyesebbek voltak. El-elröppentek, míg felettük vészjeleket csattogott valamelyik felnőt. Ezért kicsit most késett, reméli, nem olyan

sokat, mint múltkor, és akkor nézte meg a telefonját, hú, hát ez sok, de tudta, hogy megvárom, és mosolygott rám, és valahogy felengedett a dac bennem ettől a hittől, ettől a bizalomtól, és szárnyaló társalgás alakult ki, de az egész mögött, a dac helyén elindult bennem valami növekedése, a szorongásé, a rettegésé, hogy megint mit rontok el, mi az, ami miatt nem tudok normálisan találkozni másokkal, és normálisan élni, de sikerült elfelejtenem ezt is, mert olyan könnyű volt vele, olyan egyszerű, még a csend is, amikor csak nézett valamire el, a kávézó melletti sövényesbe vagy a villanyoszlopokra, így amikor elköszöntünk, hiába volt másnapra egy korrepetálása, mégis megbeszéltük, hogy előtte valahogy találkozunk.

És késett. Most is szaladt, nevetve, habogva, és amikor meglátta az arcomat, valamit megértett vagy megérezett, mert azt mondta, nagyon sajnálja, de valami baleset volt a villamos előtt, és beragadt a forgalom. Én persze tudtam, hogy hazudik, hogy valami örült oka volt, hogy csúszott, valami hülye rend keresése, de mégis, valahogy megkönnyebbültem, hogy ő is érzi, ez nem normális, amiket ő eddig előadott, és egy baleset a villamos előtt, még ha hazugság is, sokkal közelebb van a normálhoz, mint az a kis park és benne a rigók és a macska, már ha ugyan még ott ült le egy percre, és nem valahol egészen máshol valami egészen más miatt, de láttam rajta, hogy ő miattam szeretne igyekezni, emiatt hazudik, és sajgott ez a hazugság is, de valahogy elfogadtam, mert ez normális hazugság volt. És már szinte könnyed voltam a latte felett, ahogy a társalgásunk kibomlott, és már lassan mennie kellett, amikor észrevettem, hogy megint az a könnyű csend telepedik ránk, amikor ő valamit erősen néz, vagy talán csak a gondolataiba merül, de most megmoccant, a kávéjából kiszedte a falapját, és azzal a kávézó melletti beton virágládába nyúlt, és egy ázott darazsat emelt ki, majd tett ki a láda peremére. Ezt nézte annyira, a darazsat, a darázs látványában merült el, amikor számomra könnyedén elcsendesedett, és rádöbbenem, hogy voltaképp el is feledkezett rólam, és akkor megvilágosodtam, hogy mindig elfeledkezett rólam ilyenkor, máskor is, ebben a csendben, amikor a póznákat, a pocsolókat, a sövényt nézte, és könnyű volt a csend, mert nem volt súlya a tekintetének, a jelenlétének, de most rám nézett, mert megérezhette a döbbenetemet, a csalódottságom, valami magyarázatot akart adni, de helyette csak kérdezett, összeráncolt szemöldökkel, megfontoltan, hogy szerintem ha nincs isten, ha esetleg nincs isten, akkor kinek a dolga ez a sok minden, a hangyák, a darazsak, a verebek, a galambok számolatlan serege. Akkor kezdtem el kiabálni, nem is kiabáltam talán, de azt hiszem, mégis, vagy csak halkán, hogy más ne hallja, hogy honnan tudhatnám én ezt, nem az én dolgom, nem az én rendem, nincs is ilyen rend, amit ő hajt, és ez nem normális dolog, és sajnos tovább kiabáltam halkán, hogy ez nem normális dolog, hogy nem tudunk normálisan együtt tölteni időt, hogy én sosem tudok normális kapcsolatot építeni, már megint mit rontottam el, mit rontok el mindig, mit nem értek meg, valamit nem látok, nem érzek, és megy el mellettem minden.

Akkor egészen csend lett, megfogta a kezem, és ez a csend súlyos volt, súlyos a tekintete, csak engem látott, és már nem emlékszem pontosan, végül is kiabáltam még valamit, vagy csak ültem, de ő nézett, és úgy hallgatott, mintha még beszélne hozzám, és valamiért tényleg beszéltem így is, mert egyre könnyebb lett ott ülnöm, ahogy csak rám figyelt, és hallgatta, amit valahogy elmondok, idegesen fintorogva, másfelé nézve, szájamat harapdálva, némán, és lassan egészen megkönnyebbültem a tekintetében. Akkor kaptam észbe, hogy neki mennie kell, várja a korrepetálandó diák, és meg is szólaltam, de ő csak a fejét csóválta, hogy nem, ő marad, esetleg egy kicsit késik, de majd valamit mond, de akkor nevetni kezdtem, hogy semmiképpen se hazudjon, és az igazat végképp ne mondja el, és egyébként is, nekem is

mennem kell, mert másképp terveztem, és időpontom lett, megyek időre, azaz jönnek hozzám, ilyesmi, végül is sikerült elküldenem, ne késsen, legalább mástól ne, ne mindig, ha már tőlem így szokott, de nem is baj, ha késik, az rendjén van, csak jöjjön. És mondta is, hogy akkor holnap ugyanígy, megcsókolt búcsúzóul, én pedig még maradtam egy kicsit a lattés pohár felett, és nézelődtem.